

MIS 19/6022

11 ABR. 2017

10:00h

A la Comissió de Presidència, Drets de ciutadania, Participació i Seguretat i Prevenció

Josep Garganté i Closa, en la seva qualitat de regidor del grup municipal de la CUP Capgirem Barcelona a l'Ajuntament de Barcelona, actuant en el seu nom i representació, manifesta:

La revolució cubana de 1959 va marcar l'imaginari col·lectiu de varies generacions, i avui en dia segueix seduïnt a tot aquell interessat en l'evolució social i política del món.

Cuba es va independitzar d'Espanya l'any 1898 (el "desastre" de Cuba, tal com es coneix l'episodi a l'Estat espanyol), amb l'ajuda interessada dels Estats Units, que seguint la "doctrina Monroe" (*Amèrica pels americans*) van consolidar una oligarquia terratinent a l'illa fidel als interessos comercials dels Estats Units (especialment en el que fa a la producció de sucre, matèria primera que no té Estats Units); perpetuant un sistema social repressiu i pseudoesclavista (malgrat estar oficialment abolida, a les grans plantacions de sucre o tabac s'hi seguien produint episodis d'autèntica esclavitud per part de les minories blanques que controlaven el país).

Políticament, la Cuba "independent" estava dirigida per militars colpistes i per un règim pseudodemocràtic totalment adulterat, que responia als interessos comercials dels Estats Units i feien de la corrupció el sistema més habitual per enriquir-se. Enfront aquesta realitat, a Cuba hi havia una immensa majoria de la població que vivia en condicions d'extrema pobresa, sense dret a l'educació, la sanitat o una vivenda amb les mínimes condicions d'higiene.

Amb aquest context ens situem a la dècada dels 50 del segle passat, quan al país hi havia una dictadura militar, la de Fulgencio Batista, que com tot els seus antecessors, estava poc preocupat pel desenvolupament econòmic i social de l'illa de Cuba.

Davant la realitat social i política de Cuba, grups dissidents van començar a organitzar-se clandestinament per enfrontar-se contra el règim de Batista. Entre aquells dissidents, molt influenciats pel Partit del Poble Cubà, d'ideologia marxista, es trobaven Fidel Castro i el seu germà Raúl o en Francisco Medina que van protagonitzar, entre altres, episodis de combat contra la policia o les forces armades (els pilars del règim de Batista) entre els que convé destacar l'assalt a la Caserna Moncada, la principal fortalesa de Santiago de Cuba. Era l'any 1953 i d'aquest intent de derrocar el règim naixeria el "Movimiento 26 de julio".

Els seus membres foren detinguts, jutjats i empresonats (en aquell judici, en Fidel Castro va pronunciar el seu famós "*la historia me absolverá*"). Després de dons anys i mig de condemna, en Fidel Castro i els seus companys de lluita més propers van exiliar-se a Mèxic, on van entrar en contacte l'any 1955 amb grups revolucionaris llatinoamericans i amb Ernesto *Che* Guevara.

A l'exili Mexicà, en Fidel Castro organitzà un moviment armat socialista per enderrocar el totpoderós règim de Batista, que estava apadrinat pels Estats Units. En Castro, durant aquells anys, es mou per cercles revolucionaris allistant membres pel seu projecte revolucionari.

En Fidel Castro, el Che Guevara i una vuitantena de persones més van embarcar en un vaixell de reduïdes dimensions anomenat *Granma*, i va desembarcar a la costa cubana el 2 de desembre de 1956. Els revolucionaris van ser inicialment derrotats per les tropes governamentals, i de la vuitantena que van sortir de Mèxic, només una vintena van arribar a refugiar-se a les muntanyes de la "*Sierra Maestra*".

Malgrat tot, la guerrilla va encendre l'espurna revolucionària a l'illa, car la major part societat cubana patia els efectes de la dictadura i no tenien gran cosa a perdre. Les tropes de guerrillers van créixer en número i van començar a programar accions armades contra casernes militars i altres objectius revolucionaris. Les contínues victòries revolucionàries van encoratjar la població civil cubana i van fer créixer la popularitat dels dirigents revolucionaris arreu del país.

L'any 1958 les columnes revolucionàries del Che i de Camilo Cienfuegos controlaven gran part de l'occident del país, mentre que a la part oriental de Cuba, només les grans ciutats continuaven sota control governamental.

A les darreries de desembre de 1958 es produeix un fet decisiu pel futur de Cuba i de la revolució: les tropes del Che prenen Santa Clara, una població estratègica ja que està al bell mig de l'illa de Cuba, centre neuràlgic de la xarxa de camins i carreteres del país.

Presa Santa Clara, i amb les tropes revolucionaries a les afores de les grans ciutats cubanes, el dictador Fulgencio Batista pren la decisió de fugir a Santo Domingo. L'ambaixada nord-americana no estava disposada a perdre el control dels recursos de l'illa, i molt menys de permetre un país de l'orbita soviètica a pocs quilòmetres de les seves fronteres, però el suport popular als revolucionaris i el descrèdit acumulat per tants anys de misèria i corrupció política van facilitar l'entrada dels guerrillers del Che i de Camilo Cienfuegos a la ciutat de l'Havana. Era el dia 1 de gener de 1959 i la revolució, contra tot pronòstic, havia triomfat.

Immediatament es va constituir un govern provisional, format per Fidel Castro i els seus partidaris, que van rebre d'immediat ajuts (financers, tecnològics i materials) procedents de la Unió Soviètica.

Els darrers cinquanta-vuit anys, el govern socialista ha invertit en educació i sanitat, i ha millorat les condicions de vida de la societat cubana.

Les mesures adoptades per govern socialista destinades a recuperar les riqueses del país i a posar-les al serveu del poble van afectar els interessos dels grans monopolis nord-americans que durant més de mig segle havien saquejat els recursos de la illa i influït en la seva política interna.

La voluntat resolta del govern socialista d'actuar amb plena independència i de produir decisius canvis econòmics i socials a favor de les gran majories va constituir el detonant que va portar al govern d'EEUU a llançar una guerra econòmica, comercial, financera i un bloqueig total contra Cuba.

La situació econòmica del país s'ha vist agreujada des del primer moment a causa d'aquest bloqueig econòmic i comercial imposat pels Estats Units a partir del 7 de febrer de 1962. Des de llavors es manté encara vigent amb tota la seva força, endurit encara més al llarg del temps.

Es calcula que el bloqueig li ha costat a la illa despeses per un valor de 125.873 milions de dòlars.

En 24 ocasions l'Assemblea general de les Nacions Unides ha condemnat el bloqueig contra Cuba, i a l'octubre de 2016 l'Assemblea general de NNUU va tornar a votar la "Necessitat de posar fi al bloqueig econòmic, comercial i financer imposat pels Estats Units d'Amèrica contra Cuba", amb 191 vots a favor, cap en contra i dues abstencions, ja que per primera vegada els EEUU i l'Estat d'israel s'hi van abstenir.

El fet també del manteniment de l'ocupació per part del govern dels EEUU de 117 quilòmetres a la províncies de Guantánamo a l'orient de Cuba, és una mostra més de la manca de respecte estatunidenca a la sobirania cubana.

Per tot això realitzem la següent

Proposició

La Comissió de Presidència, Drets de ciutadania, Participació i Seguretat i Previsió acorda:

1. Mostrar el seu suport a l'aixecament del bloqueig econòmic, comercial i financer que el govern dels Estats Units d'Amèrica manté contra Cuba.
2. Fer arribar al Govern de la Generalitat la necessitat que en les seves relacions amb les institucions dels Estats Units d'Amèrica expressin la condemna pel manteniment del bloqueig econòmic, comercial i financer a Cuba, així com a encoratjar-los a derogar, el més aviat possible, les lleis Helms Burton i Torricelli.
3. Fer arribar aquests acords als consolatats de Cuba i Estats Units a Catalunya.

Josep Garganté i Closa

A 7 d'abril de 2017, Barcelona (Països Catalans)